TECHNOMAGICKÁ SWINGERS PARTY

FRANTIŠEK KOTLETA

TECHNOMAGICKÁ SWINGERS PARTY

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © František Kotleta, 2026
Cover © Adéla Stopka, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8757-9 (pdf)

TECHNOMAGICKÁ SWINGERS PARTY

FRANTIŠEK KOTLETA

FOBOS

Technobůh

„Mně to moc nejde, když se na mě dívaj lidi. Je to úchylný," zašeptal.

„Vydrž, je to rituál."

Lukáš Bárta stál nahý uprostřed magického zdobného kruhu a snažil se ze svého penisu vydojit pár kapek touhy, nebo jak to nějak básnicky nazvat. Moc mu nestál. Byl nervózní, a tak se snažil věci urychlit stále prudšími pohyby. Začínala jsem se bát, že si ho utrhne.

Sestry Mokošiny zatím zpívaly brumendo a fascinovaně sledovaly jeho zoufalou snahu. Těmi pohledy to moc nezlepšovaly.

Bylo hrozné horko. Podkrovní byty jako tenhle se v létě a na podzim proměnily v peklo, které se sestry snažily vyřešit pomocí dvou proti sobě stojících lopatkových větráků. Nepomáhalo to. Ani to, že začaly ve vzduchu divoce máchat rukama jako ty větráky. Lukáš se potil, funěl a vypadalo to, že se nejspíš za chvíli rozbrečí. A Mokoš nikde. Nedivila jsem se. Za takový rituál by před pár tisícovkami let bohyně nechala někomu vyschnout tělo a to pak rituálně hodit do bažiny,

aby zmizelo a nezůstalo po něm ani památky. Stála jsem vně kruhu, takže jsem mohla klidně ustoupit a přijít k Lukášovi zezadu. Rozepnula jsem si přitom rychle knoflíky na košili. Nenosila jsem podprsenku, takže jsem se o něj lehce opřela, aby ucítil moje bradavky. Ústa jsem mu přiložila ke krku a zezadu mu olízla ušní lalůček. Pravačkou jsem mu pak projela po těle od ramen dolů a jemně mu zajela prsty mezi půlky.

„Eh," ozvalo se.

Opřela jsem se o něj bradavkami a pomalu jsem poklekla. Pravačkou jsem ho zespodu pohladila po varlatech. Podle jeho vzdechů začal být méně bezradný a víc vzrušený. Prsty jsem pomalu zajela na jeho penis, který mezitím definitivně ztvrdnul.

„Ach, ach," začal vzdychat, tentokrát ne zoufale a neurvale, ale skutečným vzrušením.

„Jsme sestry Mokošiny. Věříme v moc prastaré bohyně, věříme ve službu jí. Věříme, že mužské sémě v kruhu je obětí, která začne dnešní rituál, věříme, že…"

Víc už mladá kněžka neřekla, protože Lukáš sebou zacukal a začal ejakulovat.

„Ano, paní, klaníme se ti a obětujeme!" vykřikla kněžka.

Lukáš se uvolnil, ale já zaznamenala lehké cukání. Magie. Božská magie. Objevila se. Nic, co

by mohly dívky poznat, ale můj magický detektor zavibroval.

„Krev," zašeptala jsem a podívala se na kněžku. Jen přikývla. Trochu se bála, ale když jí jedna z dívek podala tenký stříbrný nůž, řízla se do prstu. Pár kapek padlo do kruhu. Nejspíš některé zasáhly i cákance, které tu zanechal Lukáš Bárta.

Kněžka měla na sobě, stejně jako ostatní, bílé šaty s vyšitými obilnými klasy. Nemohlo jí být víc než dvacet let. Mladičká holka. Hubená. Pracovala jako asistentka v nějaké globální firmě, co převážela vzácné suroviny z jednoho konce světa na druhý. Blonďaté vlasy nakrátko a na nose pihy. Černovláska, která jí podala nůž, jí sahala sotva po ramena. Trochu podsaditější, s větším zadkem a s prsy jako zralé melouny. Lehce pod jejich vahou přepadávala. Třetí dívka byla něco mezi nimi. Hrála v jakési revivalové kapele na elektrickou kytaru. Měla víc tetování než holé kůže a v nose nastřelenou stříbrnou ještěrku. Vlasy neměla. Holila si je nejspíš pravidelně. Černovlasá i holohlavá si vzaly do rukou vlastní nože – hygienu dodržovaly i při rituálech, koneckonců, seznámily se přes nějakou novopohanskou aplikaci před pár týdny – a řízly se. Černovláska to asi přehnala, protože sykla a krvácela pořádně, zatímco holohlavá jen stěží vymačkala na podlahu pár kapek.

„Mokoši, matko naše. Vejdi do našeho magického kruhu a dej nám pocítit svou moc," řekla kněžka.

A mě něco praštilo do hlavy.

***

Zakymácela jsem se.

Mokoš.

Ucítila jsem její moc v zátylku. Vibrovalo mi celé tělo. Setřásla jsem ze sebe košili a rozepnula si kalhoty. Pár kroků a spadly na podlahu.

„Evi?"

Lukáš už byl dost zkušený, aby pochopil, že se děje něco *nestandardního*. Už jsem její moc zažila. Poznala jsem ji hned, jak mi tělo začalo vibrovat. Vstoupila jsem do kruhu. Dívky to překvapilo, protože jsme se původně domluvily, že nechám rituál na nich. Našla jsem je před pár dny přes onu aplikaci a chtěla je využít pro spojení s Mokoší. Nebyly za poslední dny jediné. Pár rituálů už jsem buď sama, nebo s Lukášem obrazila, ale většinou to byla strašná marnost – navzdory rituálu žádná magie a už vůbec ne pomoc od bohyně. Až doteď.

Přišla jsem ke kněžce, a aniž bych jí cokoliv řekla, přetáhla jsem jí šaty přes hlavu. Hned potom jsem si sundala kalhotky.

„Mokoš si to přeje," řekla jsem. Nevím, jestli mi v tu chvíli věřila, ale nejspíš se jí to, že stojí nahá uprostřed magického kruhu, líbilo. Usmála se a já ji chytla zezadu za krátké vlasy a začala ji tlačit k zemi. Pochopila, nebo už jí možná Mokoš pomohla pochopit, takže klekla na kolena, a když jsem oddálila stehna, zaplula mezi ně jazykem.

„No ty krávo, to je hustý," pronesla černovláska něco, co do rituálu určitě nepatřilo, ale já to ignorovala. Hlavně proto, že kněžka začala být *hladová*. Dobývala se mi mezi nohy, jazykem si hrála se vším, na co tam narazila, a já ji pevně držela za vlasy.

Ne nadarmo se jméno Mokoš překládá jako Vlhká. A já vlhká byla. Tělem mi projel první orgasmus. A když se kněžka snažila o další, otočila jsem se k dívkám a vyzvala je: „Přidejte se."

Černovláska mě poslechla. Nejspíš z vlastní vůle, protože si také stáhla šaty přes hlavu a klekla si ke mně zezadu. V tu chvíli mi její jazyk vplul do druhé dírky.

„Ach, matko Mokoši," vyjekla jsem a podívala se na vyholenou.

„Když já nejsem žádná lesba," namítla rozpačitě.

„Rituál. Podvol se, nebo odejdi," zašeptala jsem celkem panovačně. Přišla opatrně a rozpačitě ke mně a v tu chvíli do kruhu vstoupil i Lukáš. Erekci

měl neskutečnou. Po nedávných rozpacích ani stopy. Sledoval nás zakaleným pohledem.

„Bohové umírají," řekl. Ta slova nepocházela od něj.

Chytla jsem holohlavou za ruku a přitáhla ji k sobě. Oči se jí začaly lesknout. Už i ona podlehla magii a začala mi sát bradavky. Cítila jsem, jak se propadám do jiného světa, a zároveň si užívala vlny vzrušení, které mi dívky způsobovaly. Sahaly na sebe, jejich ruce se proplétaly, opouštěly, hladily se a také si osahávaly vlastní těla.

„Co mám dělat, paní?" zeptala jsem se. Mokoš si většinou muže nevybírala, ale Lukáš jí obětoval, a tím se nejspíš stal ideálním…

„Mokoš je… ztracená," odpověděl Lukáš. Cukla jsem. Tohle tedy jako Mokoš neznělo.

„Kdo jsi?" zeptala jsem se. Rozhlédla jsem se po dívkách, které si hrály s mým tělem. Nevypadaly, že by je ovládla jiná moc než Mokošina.

„Mohu ti pomoci. Mokoš už to neudělá. Ztrácí se. Dej mi jednu z nich a dívej se jí do očí."

Vzala jsem černovlasou a položila ji na čtyři. Poslechla. Držela jsem ji za ruce, opírala se o mě a Lukáš – respektive ten, kdo v něm v tu chvíli byl – si ji vzal zezadu.

„Ach," vyjekla vzrušením a vytřeštila oči. Bůh, démon, přízrak či cokoliv, co do Lukáše vstoupilo, si ji bral brutálním způsobem. Já si sedla,

pevně ji stiskla za bradu a hleděla jí do očí. Černovláska hekala, stříkal jí z čela pot, houpala se pod nárazy a pak v jeden okamžik muž vykřikl vzrušením a já v odrazu jejích očí spatřila známé místo.

***

Černovláska únavou padla do mého klína. Zběsile oddechovala a třásla se orgasmem a vyčerpáním zároveň.

„Co se stalo?“

Kněžka ležela na zemi v objetí s holohlavou dívkou a také se třásla vyčerpáním. Stehna se jí leskla vlastní tsunami orgasmů, které během rituálu prožila. Vzpamatovala se jako první. Lukáš jen ležel na černovlasé a nemohl se hnout.

„Mokoš vás poctila svou přízní. Posedl vás božský magický amok. Jste teď požehnané. Povedlo se, oč jste usilovaly,“ odpověděla jsem.

„Opravdu?“ podivila se. Moc mi nevěřila. Jako většina novopohanů nečekala, že to, čemu obětuje, se ukáže jako skutečné. Ale byla nahá a její černovlasá kolegyně stejně tak. Jen holohlavá měla pomačkané šaty na sobě. Vstala jsem a nechala zmatené dívky, ať si to v hlavě nějak pozpřeházejí a srovnají.

„Lukáši?“

„Už mě na tyhle pitomý večírky nikdy neber, fakt. Já neměl hru na honěnou rád ani jako děcko."

Pomohla jsem mu vstát.

„Nic si nepamatuješ?"

Lukáš se rozpačitě podíval na dívku před sebou. Pořád klečela na čtyřech a protahovala se jako kočka.

„Já ji ojel?" zašeptal vyděšeně.

„Neboj. Z magických rituálů miminka nebývaj," ušklíbla jsem se.

„Sakra, Kosková, jsem úplně mimo, nedělej si ze mě srandu," povzdechl si. Má nárok na lepší zacházení, uvědomila jsem si a potlačila sarkastickou mrchu v sobě.

„Fakt si nic nepamatuješ? Bohové většinou zanechávají nějakou stopu, vzpomínku, cokoliv," snažila jsem se mu pomoct. Lukáš rozpačitě mlaskl.

„Mám pocit, jako bych pil rum. Sladký. S chutí pravé vanilky," pronesl nakonec zadumaně.

„Hm, to už by nám mohlo k něčemu být," přitakala jsem, otočila se k dívkám a zeptala se: „Můžeme si dát sprchu?"

„Tamhle," pohodila rezignovaně kněžka. Zatímco si začala se svými sestrami z Mokošina kruhu něco špitat, prošli jsme chodbou do malé koupelny se sprchovým koutem. Pustila jsem vodu a Lukáše tam zatáhla. Nechodili jsme spolu.

Vlastně jsme spolu neměli nic s výjimkou okamžiků, jako byl tenhle. A bylo to divný. Lukáš se ke kanceláři Kouda přidal tak nějak z donucení a tvářil se, že z donucení s námi pracuje i dál. Pustila jsem vodu a nechala ji na nás dopadat. Cítila jsem se unavená. Lukáš naopak vypadal…

„Ty máš zase erekci?“

„Nemůžu za to,“ pohodil rameny.

„Jakože nejsem sexy holka?“ usmála jsem se.

„Pořád do mě jenom reješ,“ zavrčel.

„Promiň, tenhle případ je strašnej. Vážím si toho, co pro něj děláš.“

„Fakt?“

Lukáš byl zvláštní kluk. Zdědil naprosto nestydatý majetek a to, že vyrůstal ve světě, kdy mávl svou kreditní kartou a dostal cokoliv, co chtěl, ho deformovalo. Ale poslední měsíce, co se mnou pracoval, nebo spíš spolupracoval, tak nějak zjišťoval, že svět není jenom velká cukrárna, kde si může koupit všechno, co je za výlohou. A dost ho to frustrovalo a měnilo. Snad k lepšímu.

„Jo, vážím si toho. Vím, že to není lehký. Honil sis za poslední týden před asi padesáti novopohanskýma buchtama, jenom abys mi pomohl pohnout s tímhle případem. Vím, že to nebyla sranda.“

„Nebyla,“ pokrčil rameny a já si klekla. Na hlavu mi dopadala voda ze sprchy. Penis mu pulzoval. Byl to mladý kluk a já pěkná nahá holka, tady

ovšem nešlo o normální erekci. Šlo o reziduum magie. Silné sexuální magie. S tím neměla Mokoš nic společného. Vzala jsem si jeho penis do úst a začala si s ním hrát.

„Eh, co to, to je…“

„Ber to jako prémie z kanceláře, když nemáš žádný plat,“ zahuhlala jsem s plnou pusou a pustila se do práce.

***

S Mokošinými vyznavačkami jsem prohodila sotva pár slov a zmizeli jsme na ulici. Blížila se půlnoc a venku bylo vedro. Čekala tam na nás červená škoda tesla, poslední výkvět globální korporátní fúze velkých světových automobilek. Její senzory poznaly Lukáše i mě a na obou stranách se otevřely dveře.

„Těším se domů. Hodím tě do bytu, jo?“ promluvil konečně Lukáš. Od sprchy to bylo první, co řekl. Bylo toho na něj moc.

„Takhle se chováš k holce, co tě přeblafla? Vystříkat a domů?“

„Necháš toho?“

Nevypadal ale, že se zlobí. Já ho ovšem navzdory svým četným předsevzetím potřebovala pošťuchovat. Hlavně proto, abych si s ním nemusela definovat vztah. Probírala jsem to s mámou, ale

ta říkala, že lidi o sexu zbytečně moc mluví, místo aby ho provozovali. Myslím, že citovala hlavně tetu Dominiku.

„Chci na jedno místo. Dokud ho mám v čerstvý paměti. Je jedno, že to nebyla Mokoš, ale někdo nám dal stopu," řekla jsem po chvíli ticha.

Pokrčil rameny a naskočil do auta. Sedla jsem si vedle něj a naťukala na palubní tablet známou adresu. Nacházela se na druhém konci Prahy, ale teď bychom se tam mohli dostat docela rychle. Pak jsem si vzala telefon a poslala zprávu tetě i mámě. S výjimkou Lukáše jsme byli dost rodinný podnik. Ten se mezitím natáhl a ukázal mi svůj tablet, na kterém mu běžel magický vyhledávací program. Vylepšoval ho. Opatrně, ale vylepšoval. Měl nám ukázat podezřelé aktivity, za kterými by mohla stát magie.

„Už dva týdny nic," řekl.

„Hm, to je docela hustý. Ani podezření?"

Zavrtěl hlavou.

„Vůbec nic. Udělal jsem tam takový filtry, aby to nenacházelo pitomosti nebo věci, o kterých jsou pochybnosti. Skutečně nečekaný věci, něco, co je divný, a tedy nejspíš nadpřirozený. Teď jsem ty filtry stáhl na minimum, a stejně mi to nic neukázalo. Ani nečekanou výhru v loterii. Nic."

Šermoval přede mnou obrazovkou, na níž běžely nějaké grafy. Já tomu nerozuměla. Vyrostla

jsem ve světě technologií, ale také magie a to první se s tím druhým dost často vylučovalo.

Jen jsem pokrčila rameny, netušila jsem, co si o tom myslet. Tenhle případ byl vůbec divný a nejhorší na něm bylo, že jsme se nedokázali hnout z místa. Zato můj klient už to měl za sebou. Přitom před dvěma týdny šlo o dost bohatého chlápka, který si mě najal za nejvyšší možnou taxu. Bylo to přesně v místě, do něhož nás zavezlo Lukášovo fáro.

Holešovice patřily mezi nejbohatší pražské čtvrti. Navíc se zde koncentrovaly technologické firmy. Poslední dobou to byla spíš jejich výkladní skříň než místo, kde by lidé skutečně pracovali – ti většinou makali z domu, z oblastí celého světa –, ale takováhle adresa měla v branži zvuk. Akorát že tenhle pětipatrový barák žádný zvuk nevydával. Byla to totiž ohořelá kostra omotaná policejní páskou. Před ní stála dvě ožehlá auta. Požár vypukl přesně den potom, co si mě Karel Šanda najal. Ani jsem se nerozkoukala a klient mi uhořel. A že to nebyl obyčejný oheň, jsem nepochybovala. Sjeli se sem hasiči z celé Prahy a dokázali plameny tak maximálně udržet dál od okolních domů.

„Co si myslíš, že tu najdeš? Byli jsme tu už pětkrát."

Lukáš mi z auta podal baterku. Sám už měl tu svou zapnutou. V druhé ruce držel sekeru. Nebyla

to součást povinné výbavy elektromobilu, ale tu jsme si my dost upravili. Stejně jako další výzbroj a výstroj, třeba pár pistolí a taser.

„Vypni ji," poprosila jsem ho.

Podlezla jsem žlutou policejní pásku a vydala se po spečených troskách na podlaze přízemí. Prošla jsem kolem původní recepce. Všechno bylo seškvařené. Jen pod nohama nám praskaly zbytky sklоplastu proměněné na malé placičky. Bývalo tu obří akvárko s barevnými rybami odněkud z Amazonie a pár sběratelských kousků mladého Vladimíra Váchala, každý tak za milion euro. Všechno se proměnilo v tu černou hmotu, po které jsme chodili. Místnosti naštěstí měly velká okna, která zmizela, a tak jsme se díky světlům z ulice pohybovali spíš v šeru než v nepropustné tmě.

Vyšli jsme do nejvyššího patra, kde Šanda míval kancelář. I tady dřív visely obrazy. Klasika – Kateřina Walch a její modré kundí období. Rozverné holky v károvaných košilích s roztaženýma nohama. Jako u většiny podobného umění lidé nevěděli, jestli to je brak a porno, nebo postmoderní vyjádření bezobsažnosti moderního světa, ale tak jako tak se za to pro jistotu, kdyby šlo o to druhé, platil balík. Z kanceláře nezbyl žádný nábytek, natož obrazy. Došla jsem až k místu, kde Šanda sedával.

„Co teď?“ zeptal se Lukáš. Měl se mnou vlastně docela neuvěřitelnou trpělivost.

„Viděla jsem to v očích té holky.“

„Co jsem ji klátil zezadu, zatímco mě posednul kdo ví kdo?“

„Jo,“ přitakala jsem. Myslím, že nám chtěl pomoct. Poslala ho Mokoš. Nejspíš.

Bohové umírají.

Nebyla jsem si tím tak jistá. Ale stopa je stopa. A byla to první věc, které jsem se mohla po dnech zoufalého lapání v prázdnotě chytnout.

„Podáš mi tu sekyru?“

Natáhla jsem ruku a uchopila nářadí. Otočila jsem ho tupým koncem a začala mlátit do podlahy. Nejdřív praskala černá slupka. Spečené kousky odletovaly všude možně. Dostala jsem se na kachličky a pokračovala v rozbíjení.

Šmps.

Otočila jsem se za šumivým zvukem. Lukáš si otevřel zelenou mrdu a usrkával z plechovky, zatímco jsem se tady potila.

„Chceš pomoc?“ zeptal se, když jsem na něj vrhla naštvaný pohled. Jen jsem zavrčela a pokračovala v mlácení. Rozbila jsem kachličky a zjistila, že pod nimi neleží beton, ale roztavené plastové desky. Roztekly se a zase slily dohromady, protože pod nimi ležela železná bedna, která jim zabránila úplně změnit tvar. Rozmlátila jsem

desky, vypáčila jejich zbytky a vytáhla tu schránku ven.

„Ticho."

Otočila jsem se na Lukáše, který ta slova vyslovil. Dosrkl plechovku a postavil ji na zem.

„Někdo sem jde," vysvětlil.

Se sekyrou v ruce jsem se vyrazila schovat ke stěně. Lukáš šel opatrně za mnou. Skryli jsme se do rohu místnosti, kde vládla největší tma. Lukáš si potichu krknul. Zavonělo to žvýkačkou pro děti a vojenskou mastí na boty. Čistá esence zelené mrdy.

Na schodišti se objevil černý stín. Pomalu se ploužil vpřed. Tedy dokud nezakopl o plechovku, která se rozkutálela prostorem, až zaklel.

„Do háje zelenýho."

„Pane Šando?" vyjekla jsem překvapeně, když jsem poznala ten hlas. Vykročila jsem ke stínu, který velmi rychle nabral obrysy starého byznysmena. Teda starého… mohlo mu být necelých šedesát. Ale v mém věku byli takoví lidé prostě staří. Měl na sobě dlouhý kabát a trochu páchl zatuchlinou.

„Myslela jsem, že jste zahynul v tom požáru," řekla jsem a došla ještě trochu blíž. Vypadal dost pohuble, jako by ty dva týdny vůbec nic nejedl. Propadlé oči, tváře vtažené dovnitř, dlouhé šedé vousy.

„Kdo je to?“ ukázal vyděšeně na stín za mnou.

„Můj kolega.“

Šanda zavrtěl hlavou.

„To je mladej Bárta. Fracek narozenej do zlatejch podvlíkaček,“ ukázal přitom prstem na Lukáše. Měl pravdu. Býval to fracek ve zlatých podvlíkačkách.

Počítala jsem, že Lukáš za mnou jenom pokrčil rameny. Ten obličej dědice obřího finančního impéria znal z bulvárních videí na sítích snad každý.

„Jo, já vím. Ale bývá užitečnej,“ odvětila jsem. Šanda se pak podíval na podlahu, kde se nacházela neotevřená truhla. O dva kroky ustoupil.

„Jak jste věděli, kam jsem schoval svý věci?“

Na to už byla odpověď těžší. Protože „Viděla jsem to v očích holky, kterou šukal zezadu můj kolega, jehož ovládala nějaká neznámá magická entita“ nebylo něco, čemu by mohl uvěřit. I když…

„Mám tam prachy. A dokumenty. Vezmu si to a jdu pryč,“ řekl nakonec odhodlaně a vyrazil si pro bedýnku. Napadlo mě, že jsem to všechno neviděla proto, že by mi měl obsah té věci pomoct vyřešit tenhle případ, ale že jsem se díky tomu měla setkat s domněle mrtvým klientem.

„Jasně, je to vaše,“ řekla jsem, ale Šanda se znovu otočil na Lukáše.

„Máte u sebe mobilní telefony?“

„Jo, jasně. Vždycky…“

„Vy idioti!“ zařval a rozběhl se k truhle.

***

Nechápala jsem, proč začal hysterčit, ale v tu chvíli jsem nechápala víc věcí. Třeba proč Lukáš kolem mě proskočil se sekyrou a promáchl ve vzduchu po Šandově ruce, jež sahala po truhle. Naštěstí jsem zareagovala instinktivně a strčila do něj. Zavrávoral a ostří sekery narazilo do podlahy.

„Lukáši, co blbneš?!“

„Padni na zem, děvko,“ pronesl hlasem, který rozhodně nebyl jeho. A co bylo nejhorší – podlomila se mi kolena a já skutečně spadla. Tohle bylo zatraceně nestandardní i na svět magie. Snažila jsem se ignorovat bolest naražených kolenou a dívala se Lukášovi do očí. Zakalily se mu do tmavě brčálové barvy.

„Lukáši!“ zařvala jsem. Ale ignoroval mě. Doběhl několika přískoky k Šandovi a přitáhl ho za kabát.

„Nevíš, kdy máš zemřít, že?“

Šanda se rozklepal.

„Prosím, slečno Kosková, sakra, pomozte mi,“ zaúpěl, ale to už mu Lukáš, respektive to, co ovládalo jeho tělo, lámal ruku. Křupla dost hlasitě

a chlápek zamotaný do kabátu dopadl na podlahu vedle mě. Mladíkovo tělo se shýblo k truhle a otevřelo ji. Přitom něco křuplo podobně jako Šandova ruka, ale tentokrát to byl zámek. Na podlahu vypadala hora dolarovek, nějaké zlaté mince a pak tři svázané složky dokumentů. Lukáš vzal první z nich, letmo ho proletěl a pak se z papírů začalo kouřit. Každou sekundu dým, který se z papírů valil, hutněl, až se objevil první plamínek ohně, který zažehl zbytek lejster. Hodil je na zem a oheň vzplanul. Za moment k nim přidal i následující dvě složky. Také hned vzplanuly.

„Lukáši!" zkusila jsem to, ale ignoroval mě. Stál a sledoval plameny.

„Pane Šando, co tu, sakra, děláte?" obrátila jsem se raději na starého podnikatele. Ale spíš jsem se ho měla zeptat, proč mě nekontaktoval a proč nechal všechny v domnění, že je mrtvý.

„Musíme pryč. Zabije nás," zašeptal. Pohnul přitom zlomenou rukou a sykl. Zápěstí mu viselo volně jako hadrová panenka.

Zkusila jsem vstát a šlo to. Magie, která mě přikovala k zemi, pominula.

„Nikam!" zařval Lukáš a ohnal se po Šandovi sekerou.

***

Srazila jsem Šandu k zemi a sama na poslední chvíli uhnula. Sekera promáchla, Lukáš se trochu prohnul a tentokrát zaútočil na mě. Vytáhla jsem pistoli.

***

Nemohla jsem vystřelit. Je jedno, co v tom těle teď vládne, ale když ho poškodím, ublížím Bártovi a to se mi nechce. Zamumlala jsem ochrannou kletbu bohyně Mokoše, ale sekera na mě dál útočila.

Další ochranné kouzlo nepomohlo a pak ani další. Jen jsem ustupovala, zatímco Lukáš dělal cosplay na prastarou grotesku jménem *Studna*. Máchal se sekyrou, jako by to dělal celý život, a cákal z něj přitom pot. Musela jsem uhýbat zatraceně rychle a chytře.

„Nikam nechoďte!“ křikla jsem na Šandu. Zatímco jsem ustupovala po křupající podlaze, uskakovala ostří sekery a prohýbala se v zádech, abych byla pořád v neočekávatelném pohybu a zachovala si život, podnikatel shrábl mince a dolary, narval je do kapes kabátu a vyrazil ke schodišti.

Neměla jsem to dělat. Řvát. Nebo si všímat čehokoliv, co nesouviselo s Lukášovým sekerovým amokem.

„Aáááá!“

***

Sekl mě do boku. Zatracená lehká košile. Nedokázala nic zastavit ani ztlumit. Naštěstí sekera nebyla tak ostrá, jak jsem se bála. Dostala jsem zásah do levé části břicha. Pořádně silný. Naštěstí ta rána nebyla sečná. Spadla jsem na podlahu a odkutálela se ke zdi. Okamžitě ke mně skočil a zahradil mi ústupovou cestu. Za mnou byla zeď, všude jinde sekyra.

Cítila jsem naražené – nebo možná zlomené – žebro a docházel mi dech. V ruce jsem držela pistoli. A on se znovu rozpřáhl.

„Lukáši, sakra, ovládni se!" zařvala jsem a podívala se mu do očí. Pořád byly stejně zakalené.

„To jsem kouřila tak špatně? Příště si to uděláš sám," vyprskla jsem a pevně v ruce stiskla CZ35. Neměla pojistku, nepotřebovala natáhnout, Kovačikův mechanismus, který dost zásadně změnil konstrukce ručních zbraní. Malá, výkonná svině, pro civilisty zakázaná. O důvod víc ji vlastnit. Stačilo zmáčknout spoušť. Ale držela jsem se. Dokud nebude můj život skutečně v sázce, nezastřelím ho, tím jsem si byla jistá.

Držel sekeru pořád ve vzduchu. Vypadalo to, že svádí nějaký vnitřní souboj. Uvědomila jsem si, že zatímco mě otec pořád cepoval v magické sebeobraně, Lukáše jsem prakticky nic nenaučila.

Možná měl pravdu v tom, že jsem si ho držela jenom jako poslušného pejska, co mi pomáhá na povel, ale nebrala jsem ho jako plnohodnotného parťáka.

„Lukáši, zkus se…“

Sekera zasvištěla. Zmáčkla jsem spoušť a uskočila.

***

Ostří dopadlo na podlahu. Odletěly kousky černé krusty. Devítimilimetrový projektil prošel Lukášovi pravým stehnem, ale ten nevypadal, že by ho to nějak rozhodilo. Spíš to, že mě minul. Odkutálela jsem se z jeho dosahu a vyskočila na nohy.

„Neutíkejte. Nebo vás střelím taky!“ zařvala jsem na Šandu. Už totiž zdolal tři schody dolů a až můj výkřik ho zastavil.

„Všichni tu umřeme!“ zaječel na mě hystericky a chtěl pokračovat. V tu chvíli ale nejspíš na schodišti někoho zahlédl, protože mu výraz v obličeji ztuhl a on vyběhl zpět nahoru a zmateně ve své bývalé kanceláři hledal nějaké útočiště. Byla jsem na tom podobně. Hlavně proto, že Lukáš znovu pevně připravil sekeru k útoku a běžel za mnou.

„Nech mou holčičku na pokoji, ty sráči!“

***

Máma brala schody po třech. Když dostala mou zprávu o tom, že sem jedeme, byla už nejspíš v posteli, protože teď na sobě sice měla kožený křivák, ale pod ním vytahané tričko, které jen sotva skrývalo kalhotky, na nohou špatně zavázané tenisky a přes záda přehozený svůj pohotovostní magický batoh. Z něho zrovna lovila grigri, instantní kouzlo, váček s magickými proprietami, připravený jako obětina bohům, kteří mu dali sílu. Hodila jeden po Lukášovi a pronesla kreolskou kletbu k Baronu Samedimu: „Pa deplase, sèvitè demon yo, mwen kòmande w antanke sèvant Baron Samedi a!“

Váček už měla otevřený, takže když dopadl na podlahu k jeho nohám, obsah grigri se rozsypal. Vypadla z něj hlína a hadí lebka. Lukáš se zastavil a zmateně se na obsah podíval.

„Díky,“ otočila jsem se na mámu, když jsem se u ní zadýchaně zastavila. Ta pořád hleděla na Lukáše.

„Nebyl to ten tvůj kámoš?“ zeptala se zmateně.

„Jakoby… pořád věřím, že je.“

Máma jen zavrtěla hlavou.

„Děje se něco strašnýho. Magie. Všude tady kolem. Divná magie.“

„Nic necítím,“ zavrtěla jsem hlavou.

„To protože nejsi po přechodu,“ zasmála se. Máma dělala tyhle vtipy běžně.

Ale tajemství spočívalo v něčem jiném. S mámou a tetou Dominikou si s magií užily svoje. V kanceláři nechávaly ty praktické věci na mně, ale máma většinou přišla na to, jak naše případy skutečně vyřešit.

Cokoliv se stalo mně, bylo jen desetinou toho, co už dřív musela řešit ona. Chtěla jsem ji obejmout. Fakt jsem byla ráda, že tu je.

„01010110 11000101 10010011 01101000 01101001 01100011 01101000 01101110 01101001 00100000 01111010 01100101 01101101 01110010 01100101 01110100 01100101."

Vyslovované číslice vycházely od Lukáše. Tedy z jeho hrdla. Znělo to, jako by z něho mluvil démon, ale vážně jsem nikdy žádného démona neslyšela mluvit takto v číslech. Možná o to to bylo divnější.

„Jseš si jistá, že to je skutečnej chlap? Mně se, holka, můžeš svěřit. Dneska jsou vztahy složitý. Pochopila bych, kdyby sis našla androida."

„Mami," zavrčela jsem. Tohle nebyla legrace.

Máma začala něco lovit z batohu. Dělat si srandu byla jedna věc, nepodceňovat nebezpečí druhá.

„Baron Samedi, chase nanm lènmi an ki nan nonm sa a!" křikla a hodila po Lukášovi další dvě grigri.

„Měly bychom zmizet," navrhla.

Jenže v tu chvíli vzal Lukáš sekeru pravačkou za hlavu, levačku položil na zem a usekl si s ní levý malíček.

„Do prdele," zaklela jsem. Okamžitě kolem sebe začal krví z malíčku malovat kruh. Nic světoborného, zkrátka stříkal krev kolem sebe. Odsekl si ho naprosto nemilosrdně a krev prýštila jako voda z kohoutku. Velmi rychle se dotočil a v tu chvíli jsem magii ucítila i já.

„Fakt musíme zmizet," naléhala máma, ale já byla ochromená.

Nechtěla jsem v tom Lukáše nechat. I když jsem se začínala bát, že cokoliv se s ním stalo, je na pořád.

***

V kruhu se něco začalo dít. Lukáš mumlal nějaká zaklínadla a najednou se uprostřed obrazce zjevily dvě postavy. Pak Lukáš nohou narušil svůj krvavý kruh, a zatímco z něj tekla krev, dál s ní cákal na podlahu a vytvářel magická znamení.

První postava postupně nabrala ženské obrysy. Byla zahalená do špinavě bílého, nebo možná jenom časem dokonale sepraného roucha. Měla bledé tváře a tmavě zelené oči. Vykročila vpřed. Možná ani nechodila, spíš jako by se vznášela ve vzduchu.

„Přízrak," zašeptala máma, ale mně to bylo jedno. Vypálila jsem do ženy pár projektilů. Samozřejmě to s ní ani nehnulo.

„Objevují se tam další," pronesla máma klidně a hodila batoh na podlahu. Vytáhla křídu a vrazila mi ji do ruky. Schovala jsem pistoli a načmárala kolem nás kruh.

„Pane Šando, rychle!" zařvala jsem přitom. Starý podnikatel na malý moment zaváhal, ale pak se k nám rozběhl. Máma ho chytla v pravý okamžik. Zrovna jsem kruh uzavírala. Máma na zem hodila dvě grigri a přízrak zůstal stát vně. Nevypadal ovšem, že by se ho situace, kdy nemůže jít dál, nějak dotkla. Zaujatě na nás zíral a nejspíš jenom čekal na pomoc. Další přízrak se vynořil za chvíli. Vypadal stejně jako ten první. Dvě identické ženy. Jako dvojčata nebo kopie. Jedna jako druhá.

„Iáááááá!"

Vyjekly, až nám to trhalo uši. A nemyslím to jako přirovnání. Podívala jsem se na Šandu, z uší mu tekla krev. Za chvíli jsem ucítila, že mně taky. Máma pokračovala v magii. Vytáhla malý ostrý stříbrný nožík, řízla se do dlaně a krev míchala s obsahem dalšího grigri. Malovala znaky Barona Samediho. Byly dost komplikované, ale naše rodina měla s tímhle strážcem cest do podsvětí dlouhodobě dobré vztahy. A když je nejhůř, vždycky se dá vsadit na jistotu.

„Evi, musíš mi pomoci.“

Chápala jsem proč. Z kruhu vycházely další bytosti. Vypadaly děsivě a prastaře. Jako by Lukáš otevřel bránu na druhou stranu a bez jakýchkoliv zábran přes ni mohl proudit, kdokoliv si zamanul. Nechala jsem se od mámy říznout do prstu a na zem čmárala znaky Mokoše. To byla pro změnu moje ochránkyně, a i když se mi za poslední dny nezjevila v žádném kruhu, pořád musela disponovat silnou magií. Alespoň jsem v to doufala.

Na druhé straně ale vládla magie ještě silnější. Za ženami vyšly podivné bytosti s jelením parožím na hlavě. Obří svalnatá těla měly porostlá mechem a prsty kůrou starých stromů. Vzduch kolem se stával čím dál vlhčím. Voněl jehličím, mechem a stojatou vodou.

„Andělíčku, můj strážníčku, opatruj mi mou dušičku,“ deklamoval Šanda. V jednotlivých odstavcích staré dětské modlitby se ztrácel, nedořikával, a tak raději začal dokola opakovat jen první větu.

Máma vytáhla z batohu poslední grigri a rozsypala ho po našem kruhu. Prostor okolo zaplnily přízračné ženy a muži s parožím. Lukáše jsem přes ně už ani neviděla.

„Co se to děje?“

Chytla jsem mámu za rukáv křiváku. Chvěla se. Sledovala tu převahu a také to, jak se bytosti tlačí

na kruh. Každou chvíli ho narušovaly a já viděla, jak se bílá barva ztrácí a mění se v mechovou.

„Musím to udělat," pronesla tiše rozechvělým hlasem.

„Co?" zeptala jsem se.

„Ustup trochu," nařídila mi místo odpovědi matka, sundala si křivák a roztrhla své spací tričko. Pak vzala nůž a řízla se do levého i pravého prsa.

„Vrať se!" zařvala.

***

Nic se nestalo. Vůbec nic. Chytla jsem ji za ruku. Muž s parožím hrábl svým pařátem hluboko do kruhu a praštil Šandu. Škrábl ho přitom na tváři. Šanda vyjekl, ale pokračoval v drmolení svého andělíčka strážníčka.

„Mami," vydechla jsem. Ze všech sil jsem se na ni mačkala ve snaze ustoupit před dorážejícími přízraky. Nebude trvat dlouho a jejich magie tu naši definitivně naruší. A pak už nebude nic, čím bychom se mohli chránit.

„Nechte moje holky na pokoji, vy magický syfilitický zmrdi."

***

Stál přesně uprostřed kruhu. V jednu chvíli tam nebyl a v druhou už ano. Objevil se odnikud. Na sobě měl černé kalhoty, sandály a volnou tmavě modrou košili.

„Tati?“

„Není čas na formality,“ odbyl mě otec. Skutečně to byl on. Dlouhé roky potom, co jsem ho musela zanechat na ostrově Réunion, stál tady. A vypadal naprosto stejně jako tehdy. V okamžiku, kdy se tu objevil, přízraky ucouvly.

„Bakulgo,“ zašeptal otec a chytl mou matku za ruku. Začali se líbat.

„To jako vážně? Hele, nemyslíte, že byste si tyhle projevy ztracený lásky mohli nechat na později?“ navrhla jsem. Bytosti s parožím totiž zase začaly prostrkávat své paráty dovnitř kruhu. A co hůř – jedna se sklonila a zkoušela nás nabrat ostrým parožím.

„Zavři oči, dítě,“ pronesla matka a pak se začala odehrávat ta nejdůležitější a nejsilnější magie, jaká existovala.

***

„Lalala lalala lalala.“

Zavřela jsem oči a ukazováčky si zacpala uši. Kousek ode mě souložili mí vlastní rodiče. A jasně, chápala jsem, že bez toho bychom tady

všichni umřeli, ale i tak mi to přišlo děsivější než smrt nabodnutím na magické paroží těch pradávných příšer. Možná tři, možná pět minut jsem lalalovala, než jsem v zádech ucítila magickou vlnu. Otevřela jsem oči a zahlédla, jak přízraky odlétají dál od našeho kruhu. Otočila jsem se na rodiče. Byli nazí. Nazí a zpocení. Na zemi se zmateně krčil Šanda. Byl v šoku. Těžko říct, zda víc z té soulože, z přízraků, magie, co je odhodila, nebo zlomené ruky a šrámu od paroží.

„Jmenuji se Kosek, Tomáš Kosek, vy sráči," pronesl otec, ale v jeho očích jsem viděla obavy. Vyslal ven silnou magii, ale přízraky tu pořád byly. A na konci spálené kanceláře i Lukáš, který mával sekyrou a nejspíš se chystal useknout si další prst.

„Zdrháme," zavelela matka a my vyběhli z magického kruhu po schodech dolů. Rodiče utíkali nazí, já jsem z podlahy sesbírala všechno, co jsem unesla. Šanda se trochu motal, ale pomohla jsem mu. Sbíhali jsme po schodech jako o závod, zatímco nám pod nohama křupala černá krusta. Shora se ozývaly nějaké zvuky, ale když jsme se dostali do přízemí a ohlédla jsem se, nespatřila jsem nic ani nikoho, kdo by nás pronásledoval.

Před Bártovým autem jsme se zastavili. Hodila jsem po rodičích oblečení, aby se mohli obléknout. Přiblížila jsem se k Lukášově škodovce a ta mi automaticky otevřela dveře.

„Můžeme s tím odjet," navrhla jsem. Otec i máma pokývali hlavou, ale Šanda začal panikařit.

„Ne. Vy vůbec nechápete, co se tady děje. Proto se to stalo. Musíte za mnou. A zahodit mobilní telefony. Všechno elektronické musí pryč. Všechno. Žádné samořídící auto. To je šílenství."

Pořád krvácel. Jeho dost drahé oblečení už vypadalo nejen obnošeně, ale taky propoceně, špinavě, uváleně a zakrváceně k tomu. Stáli jsme u auta a nevěděli, jak se rozhodnout.

„Hele, musíme zmizet. To nahoře je úplné magické tornádo. Nikdy jsem nic takového nezažil. Obrovská síla. A bere se prakticky z ničeho. Musíme tomu přijít na kloub. Ale v bezpečí."

Táta měl samozřejmě pravdu. Držel mámu za ruku, jako by nezmizel na konci světa, a ona se k němu tiskla jako fanynka nějakého postpunkového idolu z tiktoku. Šanda naproti tomu vypadal jako hromádka prachu a stačilo silnější kýchnutí, aby se nenávratně rozletěl na všechny strany. Potřeboval ošetřit.

Chtěla jsem naskočit do auta, ale ono se v tu chvíli rozjelo. Přední kapota do mě narazila a já se zoufale chytla za dveře, abych neskončila pod koly. Máma uskočila a táta strhl Šandu na stranu. Oba ale skončili přilepení na silnici. Auto zacouvalo a pak se rozjelo proti mojí mámě.

Prásk! Prásk! Prásk!

Vypálila jsem postupně celý zásobník. Vystřílela jsem všechno do kol na levé straně v naději, že auto bude hůř manévrovat. Možná to pomohlo, protože máma stačila uskočit za obrubník mezi cestou a chodníkem. Auto do něj narazilo bez ohledu na následky a pak začalo couvat. Jasným cílem byli Šanda s otcem. Vyměnila jsem zásobník a rozběhla se k nim. Auto do obrubníku tentokrát narazilo zezadu a pak se kola protočila tak divoce, že na všechny strany odlétával štěrk. Dívala jsem se dovnitř, ale nikdo tam neseděl. Ani přízrak, který by snad mohl převzít nad autem kontrolu. Když se rozjíždělo za svými novými cíli, běžela jsem vedle něj a narvala do přední kapoty celý zásobník. Tentokrát jsem doufala, že alespoň pochroumám ovládání, samotný motor či baterii. Ale nic z toho se nestalo.

Snad jenom to, že auto mě zaregistrovalo a prudce zahnulo doleva. Byla jsem na to připravená. Vyskočila jsem na přední kapotu. Pak jsem si lehla na čelní sklo a vysoukala se na střechu. Vůbec jsem netušila, co dělám, ale rozhodně jsem se nechtěla nechat přejet. Pevně jsem stiskla okraje střechy a zaznamenala bílý přízrak, který vyletěl z ohořelé budovy. Došlo mi, že za chvíli tu bude ještě větší horko.

„Stůj a ani se nehni!“ zařval vztekle otec. Vynořil se kdo ví odkud, a zatímco se auto snažilo